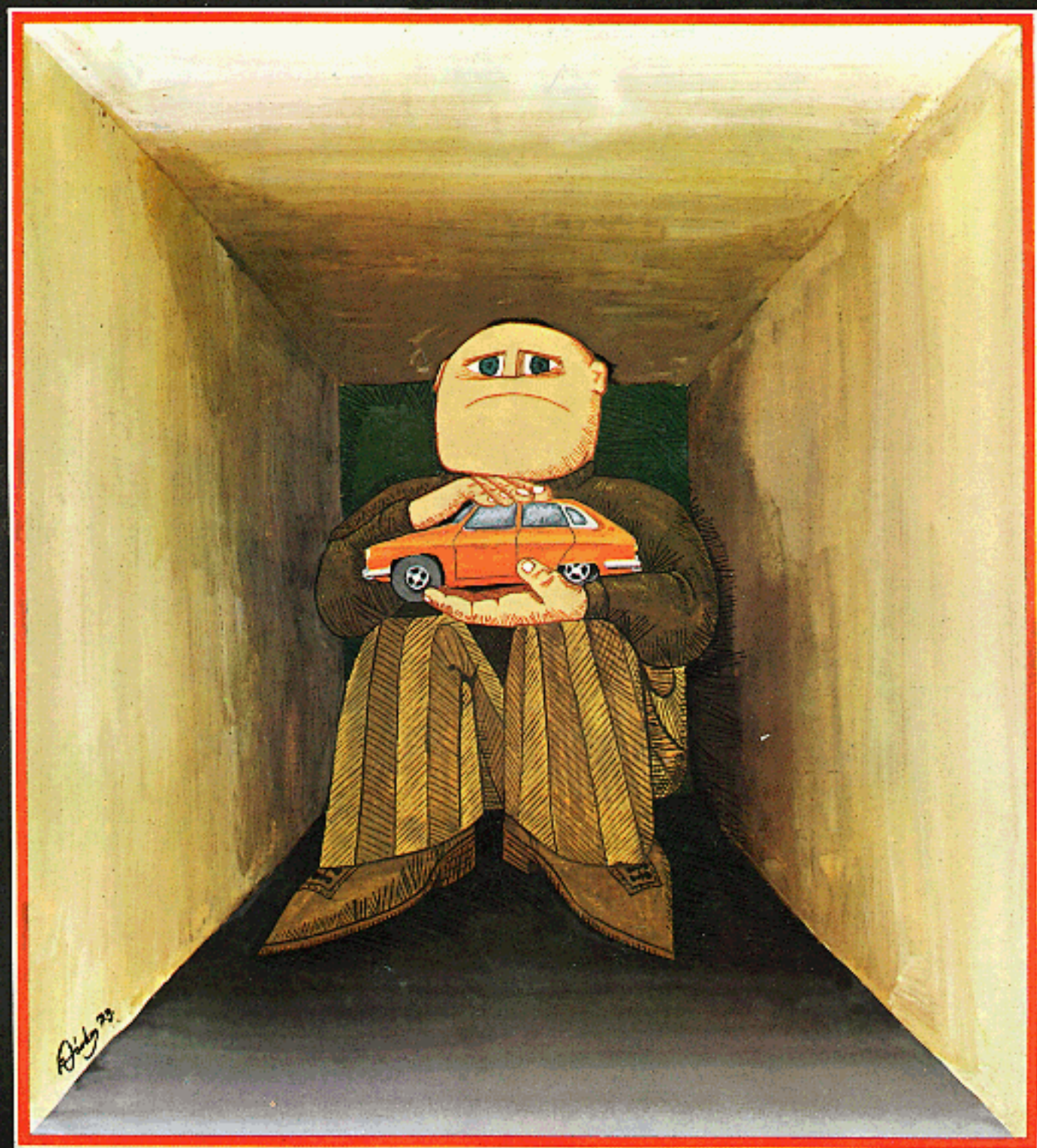

4 ΤΡΟΧΟΙ

ΤΕΥΧΟΣ 37 - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1973 - ΔΡΧ. 12

ΔΟΣ' ΗΜΙΝ ΣΗΜΕΡΟΝ...

ΠΡΟΣΦΟΡΗ:
«ΑΝΘΡΩΠΟ ΡΟΛΤΕΡ»
BMW CLS - ΕΠΙΛΗΨΙΑ
HANS J. STUCK

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ - 4Τ TEST SIMCA 1100 RALLY
ΠΡΟΣΘΙΑ ΚΙΝΗΣΗ - ΤΑΤΟΪ 26·8 - ΜΟΤΟ CROSS

Σάν περιοδικό ποῦ γράφει «γί' αὐτοκίνητα» καί ποῦ δὲν τὸ διαβάζουν οἱ «σοδοροὶ» τῆς χώρας αὐτῆς, θὰ ἐπιθυρούσαμε νὰ κάνουμε μιὰ σειρά ἀπὸ δηλώσεις πρὸς ἄλλους ἐκείνους ποῦ εἶχαν καθίσει στὸ λαίμω μαρ χρόνια τώρα καί ποῦ, φέτος, ἀνέβηκαν στὸ κεφάλι μας. Τοὺς προστάτες μας, τοὺς προγραμματιστὰς μας καί τοὺς σωτῆρες μας, ἐκείνους ποῦ ἔπρεπε ν' ἀποφασίζουν ἀλλὰ δὲν ἀποφασίζουν, ποῦ ἔπρεπε νὰ προγραμματίζουν ἀλλὰ δὲν προγραμματίζουν κι' ἐκείνους ποῦ ἔπρεπε νὰ σώζον ἀλλὰ δὲν σώζον... Ἡ ἐπιθυμία ξεκίνησε ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ «καούρα» ποῦ τοὺς ἔπασε γιὰ προβλήματα σάν τὴν μόλυνση τοῦ περιβάλλοντος, τοῦ χώρου ποῦ κινούμεθα καί τοῦ μέλλοντός μας. Δὲν ξέρουμε ἂν παρατηρήσατε ἀλλὰ, τὸ 1973, ἦταν τὸ "Ἔτος ποῦ Ὅλοι Ἐχουσαν Δάκρυα. Καί γι' αὐτὸ κάνουμε τὴν πρώτη μας δηλωση...

Ἀγαπήσαμε τὶς ἐταιρίες πετρελαιοειδῶν. Διότι, τὸ 1973, ἀνεκάλυψαν τὴν μόλυνση τῆς ἀτμοσφαιρας ἀπ' τὰ καυσαέρια καί ἀποδόθηκαν σ' ἕναν τιάνιο ἀγῶνα γιὰ νὰ σώσουν τὴν ὑγεία μας... Τοποθετώντας ἀναλυτὰς καυσαερίων στὰ πρατήριά τους. Ἐνῶ μέχρι πρότεροι ἔδιναν κουταλάκια καί πετσετούλες τοῦ μπάνιου καί οἰοσίδια γιὰ τὰ παιδιά. Τὴς ἀγαπήσαμε διότι, δέκα χρόνια τώρα, δὲν ἔδιναν δεκάρα τσακιστὴ γιὰ τὸν ἀέρα ποῦ ἀνοπνέαμε. Ἀλλὰ τώρα δίνουν ἐπειδὴ ἡ Μόλυνση ἔγινε θέμα SIC ποῦ κανεὶς πολίτης, ἀρχηγός, ἐπιστήμιων, δημοσιογράφος, πολιτικὸς δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσει νὰ περάσει ἀπαρατήρητο. Τὴς ἀγαπήσαμε διότι, ἐπιτέλους, οἱ ἐπιστήμονές τους σ' αὐτὴ τὴ χώρα, ἀνεκάλυψαν ὅτι οἱ κινητῆρες ἐκπέμπουν ἀέρια θλασερὰ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ὑγεία. Τὴς ἀγαπήσαμε διότι πρέπει νὰ πληρώσουμε ΕΜΕΙΣ γιὰ νὰ διορθώσουμε τὸ κακὸ ποῦ ἔκαναν ΑΥΤΕΣ!!!

Ἀγαπήσαμε τὶς ἐταιρίες αὐτοκινήτων. Ποῦ, τὸ 1973, ἀνεκάλυψαν ὅτι οἱ κινητῆρες τους κάνουν κακὸ στὸ περιβάλλον. Ὅτι δὲν καίνε καλὰ τὶς βενζίνες ποῦ μᾶς πουλᾶνε οἱ ἐταιρίες πετρελαιοειδῶν. Καί μᾶς ἀναγκάζουν νὰ πληρώσουμε γιὰ νὰ διορθώσουμε τὰ λάθη ποῦ α ὕ τ ε ς ἔκαναν. Νὰ πληρώσουμε γιὰ νὰ τοὺς ρυθμίσουμε σὲ ἀνύπαρκτα ρυθμιστικὰ κέντρα ποῦ ε μ ε ἱ ς θὰ πληρώσουμε γιὰ νὰ γίνουν καί ποῦ, μέχρι νὰ γίνουν, θὰ πληρώνουμε μὲ τὴν ὑγεία μας. Ἀγαπήσαμε τοὺς βιομηχανικοὺς κολοσσούς κάθε μορφῆς καί εἶδους διότι, ἐπιτέλους, κατάλαβαν τὰ λάθη τους καί σπεύδουν νὰ τὰ διορθώσουν... Μὲ τὰ δικά μας χρήματα. Μὲ τὴν μας ἀγωνία...

Ἀγαπήσαμε τὸ Κράτος.

Διότι μᾶς ἀναγκάζει νὰ πληρώνουμε τὴν δ ι κ ῆ τ ο υ ἔλλειψη προγραμματισμοῦ, τὸν δικό του λήθαργο ἀπέναντι στὰ προβλήματα ποῦ ἔρχονταν σάν κιννοσιβιάδα. Τοὺς ἀπρόσωπους ἐκείνους «ἀρμοδίους» ποῦ κάθε ἄλλο παρὰ ἀρμόδιοι ἦταν ἢ εἶναι. Ἐκείνους ποῦ ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἀ ν α γ κ ἄ σ ε ι τὰ βαρυνέτα τοῦ πετρελαίου νὰ ἐργασθοῦν ν ω ρ ἰ τ ε ρ α γιὰ τὸν καθαρὸ ἀέρα ποῦ τώρα μᾶς πουλᾶνε στὶς ἀντλίες τους. Ἐκείνους ποῦ ἔπρεπε νὰ ἔχουν προβλέψει τὸ κυκλοφοριακὸ, τὸ πρόβλημα τῆς σταθμεύσεως, τὸ πρόβλημα τοῦ χώρου... Φέτος τὸ ἀγαπήσαμε ἀκόμη περισσότερο διότι μᾶς εἶπε: Ἡ κατάσταση ἔφθασε στὸ Ἄμην. Ὅποιος «μολύνει» χάνει τὶς πινακίδες του...

Ἔτσι ξαφνικά. Χωρὶς καμιά προειδοποίηση. Κανένα προηγούμενο. Καμιά πρόβλεψη γιὰ Κέντρα Ἐλέγχου. Κανένα Κέντρο Ἐλέγχου ὅπου θὰ μπορούσαμε νὰ πᾶμε, γιὰ νὰ μᾶς ποῦν ὕ π ε ὕ θ υ ν α ἂν «μολύνουμε» ἢ ὄχι. Τὸ ἀγαπήσαμε ἀκόμη διότι, δέκα χρόνια τώρα, ἔκανε τὰ ΠΑΝΤΑ γιὰ τὰ προβλήματα τοῦ περιβάλλοντος καί δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ ἄλλη λύση ἀπὸ τὸ νὰ τσακίσῃ τὰ δ ι κ ἄ μ α ς κόκκαλα. Κι' ὄχι ἐκείνους ποῦ ἔπαιρναν ἢ παίρνουν τὶς ἀποφάσεις γιὰ τὶς βενζίνες, τὰ πετρέλαια, τοὺς δρόμους, τοὺς χώρους σταθμεύσεως, τὶς πλατείες, τὶς πολυκατοικίες, τοὺς κινητῆρες κάθε μορφῆς καί εἶδους καί τὴν συντήρησή τους, τὰ συνεργεῖα καί δὲν ξέρουμε τί ἄλλο...

Εἴχαστε γεμάτοι ἀγάπη διότι, ὁλος αὐτὸς ὁ κόσμος κοιμόταν τόσα χρόνια. Καί τώρα ξύπνησε. Ξαφνικά. Καί θέλει νὰ μᾶς σώσῃ. Μὲ τὴ σαφῆ προϋπόθεση ὅτι πάλι ε μ ε ἱ ς θὰ πληρώσουμε γιὰ τὰ λάθη τῶν ἄλλων. Δὲν εἶναι ὑπέροχο; Θαυμάσιο; Μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια ἡ ἀγάπη ξαναγύμνασε στὶς καρδιές μας. Καί ἡ συγγνώμη μαζί της.

Γιὰτὶ πρέπει νὰ δώσουμε ἄφ-θονες συγγνώμες.

Στὰ βαρυνέτα. Ποῦ δὲν ἤ ξ ε ρ α ν ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα θὰ δηλητηριασθῇ. Καί μὴ ξέροντας δὲν φρόντιον νὰ φτιάξουν ἄλλες βενζίνες, καθαριότερες.

Στὸ κράτος. Ποῦ δὲν ἤξερε ὅτι θὰ ἔλθῃ μιὰ μέρα ποῦ θὰ φρεκάρουμε, θὰ δηλητηριασθοῦμε, θὰ σκοτωθοῦμε σὲ ἀριθμοὺς ἀπίθανους.

Στοὺς προγραμματιστὰς, τοὺς μελετητὰς καί τοὺς ἀγνωστους ἀρμοδίους. Ποῦ αὐτε αὐτοὶ ἤξεραν τίποτα. Συγχωροῦμε ἀκόμη καί τοὺς ἀφελεῖς ποῦ ἔχουν ἀποδοθῆ στὴν ἱερὴ μάχη τοῦ περιβάλλοντος. Τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ ροζ γυαλιὰ στὰ μάτια καί τὸ δμορφα παχιὰ λόγια ποῦ κυνηγοῦν ἕνα τραῖνο ποῦ κάθηκε διότι δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ ἄ λ λ α γ ῆ γίνεται τώρα γρηγορώτερα ἀπ' ὅτι πέντε ἢ δέκα χρόνια πρὶν. Ὅλους αὐτοὺς ποῦ βρέθηκαν στὸ γαλάζιο τοῦ οὐρανοῦ διότι τὸ ἔδαφος ἔφυγε κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους, χωρὶς νὰ καταλάβουν τὸ παραμικρὸ.

Καί σάν περιοδικὸ ποῦ «γράφει γι' αὐτοκίνητα» δηλώνουμε ὅτι ἀγαποῦμε ἄλλον αὐτὸν τὸν κόσμο.

Ποῦ μᾶς κρατᾷ συνέχεια μὲ τὸ ἕνα κέρι στὴ τσέπη καί τὸ ἄλλο στὰ μηνίγγια μας, γιὰ νὰ μὴ μᾶς «σιτρίψῃ» ἀπὸ τὸν παραλογισμὸ ποῦ ἀντιμετωπίζουμε καθημερινά.

Δὲν εἶναι μιὰ θαυμάσια ἐποχὴ; Εἶναι... Ἔστω κι' ἂν νοιώθουμε ἕνα θάρος στὸ κεφάλι!... Τὸ θάρος τῶν προστατῶν μας.